در روز جهانی سرطان به بیمارستان امام خمینی(ره) پایتخت رفتیم و پای سخنان بیماران مبتلا به سرطان نشستیم

خرچنگ تاجدار شد

مراکز درمانی افراد مبتلا به سرطان، به شدت شلوغ است و با وجود شیوع ویروس کرونا پروتکل‌های بهداشتی نیز رعایت نمی‌شود / عکس‌ها: جام جم

لیلا شوقی

جامعه

زن روی ویلچر نشسته و بی‌رمق و رنگ‌پریده چشم دوخته به نقطه‌ای دور؛ به روزهای خوش گذشته به زمانی که نه باید در صف‌های طولانی پرتودرمانی می‌ایستاد و نه دلنگران تامین داروهای درمان سرطان بود. در خیالش با گام‌های قوی، قرص و محکم راه می‌رود در خیابان و می‌خندد؛ دیگر نه اثری از بی‌حالی و عوارض داروهای شیمی‌درمانی است و نه دلنگران تامین هزینه‌های درمان. اینها مشکلات همه افراد مبتلا به بیماری سرطان است، درد شیمی‌درمانی و پرتودرمانی یک طرف و حالا مشکلاتی که کرونا برای همه و مخصوصا افراد مبتلا به سرطان ایجاد کرده ، طرف دیگر. تا چند روز پیش نیز منع ترددهای بین‌شهری باعث شده بود بسیاری از افراد مبتلا که برای درمان از شهرستان به تهران می‌آیند به مشکل بربخورند. منع بازگشایی مشاغل هم یکی دیگر از مشکلات آنهاست. گلایه افراد مبتلا به سرطان که به مرکز بیماری سرطان بیمارستان امام خمینی(ره) مراجعه می‌کنند، زیاد است و غم، سرگردانی و بیماری، درد مشترک همه آنهاست.

در راهروی باریک و بلند می‌توان تابلوی آبی رنگ انستیتو کانسر بیمارستان امام خمینی(ره) را دید، جایی که کلینیک‌های درمانی در آنجا قرار دارد. چند ردیف صندلی در هر سالن گذاشته شده و بیماران و خانواده‌هایشان روی همه صندلی‌ها نشسته‌اند؛ حتی روی صندلی‌هایی که با نشانه ضربدر هم علامت‌گذاری شده است؛ اینجا فاصله‌گذاری اجتماعی رعایت نمی‌شود و حتی خیلی‌ها ماسک هم به صورت ندارند.

زن ولوشده روی صندلی و بدون توجه به دیگران، بازی می‌کند با گوشی تلفن‌اش. می‌گوید یک سالی می‌شود که سرطان را شکست داده و برای انجام آزمایش‌های دوره‌ای به بیمارستان مراجعه کرده است. برای او که دیگر به بیماری سرطان مبتلا نیست، همه‌چیز باید خوب باشد اما او هم با مشکلاتی دست‌وپنجه نرم می‌کند. دغدغه این روزهای او زمان‌های طولانی نوبت‌دهی بیمارستان است. برای این که برای امروز وقت دکتر بگیرد، یک ماه‌ونیم در نوبت بوده است.

زن دیگری یک نسخه در دست گرفته و سرگردان می‌رود به این‌طرف و آن‌طرف. نگاهش را لحظه‌ای می‌دوزد روی دست مردی و بعد دوباره نگاهش را می‌چرخاند به سمت دیوار و دنبال چیزی می‌گردد. می‌گوید که حدود ۲ ماه است متوجه شد، دختر ۲۰ ساله‌اش به سرطان پستان مبتلا شده است. تمام آزمایش‌های تشخیصی در بیمارستانی دیگر انجام‌شده اما برای درمان به این بیمارستان مراجعه کرده است. برگه نسخه را در هوا تکان می‌دهد و می‌گوید: «برای این که این آزمایش را اینجا انجام دهم، باید دو ماه در نوبت باشم.» دو ماه برای او زمان زیادی است و می‌تواند باعث عود دوباره بیماری دخترش شود. این را که می‌گوید، چشم‌هایش پر از اشک می‌شود، چادرش را سفت زیرچانه جمع می‌کند و بی‌توجه راه می‌رود و بعد از چند لحظه اما دوباره برمی‌گردد و نگاهش را می‌دوزد به تابلوهای بیمارستان.

ممنوعیت‌های قرمز و نارنجی

جلوی ساختمان قرمزرنگ پر از مردان و زنان پیر است. همه ماسک زده‌اند و بدون هیچ صحبتی، نگاه‌شان را از هم می‌دزدند. افراد پیرتر، مدام این‌پا و آن‌پا می‌کنند یا راه می‌روند در راهروی باریک؛ جایی برای نشستن وجود ندارد. درون سالن کوچک هم شلوغ است. روی همه صندلی‌ها نشسته‌اند. یک صف جلوی پیشخوان پذیرش، یک صف طولانی جلوی اتاق پرونده‌ها و صف طولانی دیگری جلوی در ورودی بخش پرتودرمانی تشکیل شده است، همه تنگ هم ایستاده‌اند؛ حتی از پشت ماسک هم می‌توان گرمای نفس فرد پشت سری را روی گردن احساس کرد.

اینجا همه چشم‌درچشم کرونا کنار هم ایستاده‌اند تا نوبت پرتودرمانی‌شان شود. صدای فریاد یکی دو نفر برای لحظه‌ای، سکوت سالن کوچک را بر هم می‌زند. بعد زنی داد می‌زند: «پس کی نوبت بیمار من می‌شود؟ بیمارم در سرما مانده... اگر حالا کارمان انجام نشود به ترافیک می‌خوریم...» هیچ‌کس اما به او توجه نمی‌کند؛ همه فقط نگاهش می‌کنند و زل می‌زنند به زن که نگاه مستاصلش را به صورت همه می‌دوزد؛ نگاه‌ها در هم گره می‌خورد و بعد جوابی نگرفته به نگاه دیگر می‌رود.

اعتراض زن که تمام می‌شود، مرد نگاهش را برمی‌دارد از او و می‌نشیند روی صندلی‌ای که تازه خالی شده و می‌گوید که دو سال است به سرطان ریه مبتلاست. سرطانی که راه بیمارستان را برای او باز کرده است. از مشکلاتش که می‌پرسیم، آه می‌کشد و از کسب‌وکارش می‌گوید. از این که یک مغازه کوچک دارد و به خاطر اعمال محدودیت‌ها، مجبور بوده خیلی از روزها مغازه را ببندد و در خانه بماند. در خانه ماندن به خاطر جلوگیری از شیوع ویروس کرونا، برای او خوب بوده اما با هزینه‌های درمان چه کار باید کرد؟

زن قوز کرده و به برگه‌های جواب آزمایشی که در دست دارد، نگاه می‌کند. منتظر است تا نوبتش شود و آزمایش‌های درمانی همسر بیمارش را به پزشک نشان دهد. حدود شش ماه است که همسرش به سرطان روده مبتلاست و شش دوره پرتودرمانی برای او انجام شده است. زن می‌گوید ساکن حسن‌آباد قم است. آن‌زمان که تهران در وضعیت قرمز و رفت‌وآمد برقرار بود با تاکسی به تهران می‌آمد. می‌گوید که هزینه‌های رفت‌وآمد در زمانی که همسر کارگرش کار نمی‌کند، خیلی به او و خانواده‌اش فشار آورده است. زن کمی صدایش را پایین می‌آورد و می‌گوید که اگر نیاز باشد همسرش جراحی شود پولی برای عمل جراحی ندارد و باید به مددکاری بیمارستان مراجعه کند تا شاید آن‌ها برای هزینه‌های درمان کمک کنند.

کرونا به این زن کمک کرد

از فاصله دور هم می‌توان فهمید که موهای خوش رنگ‌ولعاب زن جوان کلاه‌گیس است. می‌گوید که مژه‌هایش هم مصنوعی است. برای او روزهای شیوع ویروس کرونا خوشایند بوده است. برای این حرف هم دلیل دارد و می‌گوید دیگر مجبور نیست که به خاطر کرونا به مهمانی برود. در مهمانی، مژه، مو و ابروی نداشته‌اش، اذیتش می‌کرد.

می‌گوید که حالا با وجود ماسک، حتی هیچ‌کسی او را نمی‌شناسد و به خاطر همین خوشحال است؛ از این که حالا مردم زل نمی‌زنند به صورت بی‌روح و زردش و نگاه‌های خیره و گاهی همراه با ترحم خیلی اذیتش می‌کند. می‌گوید از سال ۹۵ به سرطان استخوان مبتلاشده و حالا چهار سالی می‌شود که به جنگ با سرطان رفته است و در این مدت در دوران شیوع کرونا از لحاظ روحی شرایط بهتری را گذرانده است!

مرد لاغراندام بی‌جان و نفس‌زنان، صندلی ویلچر زن را هل می‌دهد بیرون ساختمان پرتونگاری. زن خودش را پوشانده درون پتوی مسافرتی. راهروی باریک را می‌پیمایند باهم، اما ادامه مسیرشان پرمانع است، تلی از خاک مانع عبورشان می‌شود. مرد می‌پیچد به بیراهه. یک وانت، راه عبور را بسته و فضا فقط برای عبور یک نفر باز است. زن و مرد می‌ایستند و به فکر فرو می‌روند.

در جست‌وجوی دارو

زندگی+

می‌گویند بیماری سرطان، در گروه بیماری‌های خاص است و داروهای این بیماران باید رایگان باشد. موضوع اما این است که برخی از داروهای سرطان در بسیاری از داروخانه‌ها پیدا نمی‌شود. زن جوان اما از این که داروهایش، خیلی گران است، می‌گوید. از این که حدود ۹ ماه بیکار است و حتی دفترچه بیمه تامین اجتماعی‌اش هم هزینه‌های داروهای او را پوشش نمی‌دهد. برای مرد جوان هم پیداکردن داروهای سرطان سخت است و از یکی از داروخانه‌های دولتی می‌گوید، از این که دارو در انبار دارند اما داروهایشان را احتکار می‌کنند و به او و دیگر بیماران مبتلا به سرطان نمی‌دهند. برای زن میانسال دیگر چیزی مهم نیست. با ناامیدی از زندگی و تامین داروها می‌گوید. از این که مجبور است دربه‌در تمام داروخانه‌های منتخب شهر را بگردد تا شاید داروی خود را پیدا کند، دارویی که قیمت دولتی ندارد و او مجبور است به صورت آزاد تهیه‌شان کرده تا شاید اندکی دردش تسکین پیدا کند.

یادداشت:

ملک فاضلی

عضو کمیسیون بهداشت مجلس

جای خالی حمایت ویژه

واقعیت این است که بیماران مبتلا به سرطان از گروه بیمارانی هستند که برای درمان با مشکلات زیادی دست‌وپنجه نرم می‌کنند. بیمارانی که از لحظه تشخیص بیماری تا روند درمانی‌شان، روزهای سختی را می‌گذرانند اما نقطه پررنگ این ماجرا مربوط به بیمارانی از قشر محروم جامعه است که بیشتر از دیگران در معرض تشخیص دیرهنگام بیماری قرار دارند.

سرطان یک بیماری بدون نشانه به‌شمار می‌رود که ممکن است سال‌ها در بدن شخصی وجود داشته باشد و شخص نسبت به آن آگاهی نداشته باشد چراکه فقط با آزمایش‌های ویژه می‌توان به آن پی برد. این در حالی است که افراد محروم جامعه، اولین گزینه‌ای را که از سبد اقتصادی خانواده‌شان حذف می‌کنند، هزینه‌های مربوط به سلامت و پیشگیری است؛ اتفاقی که منجر به صدمات زیانباری می‌شود.

در سال‌های اخیر به دلیل مشکلات معیشت و پایین‌آمدن ارزش پول ملی و بالارفتن هزینه‌های اساسی زندگی این اتفاق بیشتر از همیشه گریبان بیماران مبتلا به سرطان را گرفته و در بحث پیشگیری و درمان، برایشان دردسرساز شده است.

علاوه بر این موارد در یک‌سال اخیر شیوع کرونا نیز به شرایط نامناسب آنها دامن زده است. وزارت بهداشت در ماه‌های اخیر با توجه به شیوع بیماری کرونا، مسوولیت بسیار سختی به‌عهده داشته و تلاش کرده شرایط را تاحدودی کنترل کند اما نمی‌توانیم منکر دغدغه‌مندی بیماران مبتلا به سرطان شویم که در شرایط بحرانی امروز کشور بیش از دیگران متضرر شده‌اند. برای رسیدگی به مشکلات بیماران مبتلا به کرونا نیاز است که دستگاه‌های مسؤول از موضوع درمان کمی فراتر بروند یعنی به بحث پیشگیری نیز بپردازند. علاوه براین باید حداقل‌ها را نیز در استان‌های محروم فراهم کرد. معمولا در شهرهای کوچک، امکانات کافی برای پاسخگویی به نیاز بیماران وجود ندارد و ساکنان این مناطق باید به مراکز استان‌ها و حتی برخی استان‌های همجوار بروند؛ موضوعی که در شرایط کرونا واقعا دردسرسازشده و آنها با وجود محدودیت‌ها، روزهای سختی را گذرانده‌اند. علاوه بر این بیماران مبتلا به سرطان برای مراجعه به مراکز درمانی و پشت‌سرگذاشتن روند درمان نیاز به همراهی اعضای خانواده‌شان دارند؛ خانواده‌ای که باید فعالیت اقتصادی‌اش را رها کند و افزون بر آن هزینه‌های گزافی را برای استفاده از امکانات و تجهیزات تخصصی برای درمان بیماری عزیزشان بپردازد.

اتفاقی که برای خیلی از خانواده‌ها در شرایط اقتصادی امروز مشکلات را دوچندان کرده و متاسفانه در این میان چتر حمایتی بیمه‌ها هم آن‌طور که باید بیماران و خانواده‌هایشان را پوشش نمی‌دهد؛ بنابراین به نظر می‌رسد برای کمک به بیماران خاص دولت باید نگاه ویژه‌تری داشته باشد؛ چراکه در شرایط کنونی بروز چنین بیماری‌هایی در خانواده، آنها را دچار فقر نیز می‌کند.

حق با شماست

info@jamejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۲۱۴۲

#کنترل-دولت

شهروندی از تهران:

وقتی دولت نمی‌تواند نرخ مرغ و تخم‌مرغ را کنترل کند انتظار از چنین دولتی برای کنترل قیمت دلار و سکه و مسکن و.... بیهوده است.

#مشهد-کرونا

شهروندی از مشهد:

شهرداری مشهد هیچ نظارتی بر رعایت پروتکل‌های بهداشتی در حمل‌ونقل عمومی این شهر ندارد و مردم نیز اصلا رعایت نمی‌کنند.

#مسدود-نواب

سلطانی از تهران:

چرا مسوولان راهنمایی و رانندگی لاین کندرو اتوبان نواب حدفاصل پل حق‌شناس تا پل امام خمینی(ره) را به مدت ۳۰ دقیقه در ۱۲ بهمن مسدود کردند.

#چراغ-ترافیک

مقدم از تهران:

چراغ‌های راهنمایی خیابان امام‌حسین(ع) تا خیابان گرگان اخیرا به‌صورت چشمک‌زن درآمده و این موضوع باعث افزایش ترافیک شده است.

جوابیه

در پی درج پیامی در مورخ دوشنبه ۱۳۹۹/۱۰/۱۵ با عنوان «آسفالت نامناسب میدان امامت» رئیس روابط‌عمومی شهرداری منطقه ۱۳ شهر تهران با ارسال نمابری اعلام کرد: بر اساس گزارش کارشناسی معاونت فنی و عمرانی شهرداری منطقه ۱۳، مشکل جمع‌شدگی آسفالت در مسیر تردد خودروها و اتوبوس‌های BRT در سطح شهر تهران به دلیل نداشتن زیرسازی مناسب عمومیت دارد. در مورد مشکل به‌وجود آمده در روسازی خیابان امامت، حد فاصل میدان امامت تا خیابان هشتم نیروهوایی این نکته قابل ذکر است که مسیر حرکتی اتوبوس‌های BRT در سال ۹۷ بر اثر حذف مسیر اختصاصی و احداث رفیوژ میانی خیابان تغییر کرده به‌گونه‌ای که پیش از این اتوبوس‌ها از مسیر اختصاصی زیرسازی‌شده تردد می‌کردند ولی در حال حاضر به‌صورت مشترک از خیابان مذکور استفاده می‌کنند و مسیر اختصاصی حذف‌شده که این موضوع باعث فشار بیش‌ازحد به زیرسازی معبر فوق شده است. لازم به ذکر است تامین اعتبار مربوط به زیرسازی بتنی مسیر مذکور در دستور کار این معاونت قرار گرفته است.